

การพัฒนาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาศิลปการจัดการ สถาบันรัชต์ภาคย์

The Development master of arts in art of management

ผศ.ดร.ปัญญา อดิธนาชัย, ผศ.ดร.ชยสร บุญสมมาก², ดร.ญาณกร โท้ประยูร³,
ดร.กรเอก กาญจนโกศล⁴, ดร.จักรพงษ์ เปี่ยมเมตตา⁵, วรณนพล ทิรัญบุรณะ⁶
^{1,2,3,4,5,6}อาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร อาจารย์ประจำหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาศิลปการจัดการ
บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันรัชต์ภาคย์

ABSTRACT

The purpose of this research was aimed to develop the Master of Arts Program in Art of Management, Rajapark Institute. In present study, research and development scheme consists of four stages. First, a survey of the need for curriculum, using the interview, the samples included 15 retailers and 15 undergraduate students. Second, develop curriculum through the meeting of 16 participants; consisting of the experts and senior executives from the public and private sectors. Third, review the developed curriculum, using 160 copies of questionnaires, the samples consisted of 60 undergraduate students of Rajabhat Institute, 100 store owners, and locals surrounding the Rajabhat Institute. Lastly, launch the curriculum. The instrument used included survey form and questionnaires of the Master of Arts Program in Art of Management. Content analysis was performed for qualitative data and the quantitative analysis was for data collected from the questionnaires, the statistics implemented included frequency, percentage, mean, standard deviation, and t-test. The results showed that content structure included Information Technology, English, and Systematic Thinking for Decision-making, and the small entrepreneurs' competencies. The developed Master of Arts Program in Art of Management, Rajapark Institute was accredited by the Office of the Higher Education Commission: OHEC on March 16, 2017 and the curriculum were launched on the semester year 2013.

Keyword: การพัฒนาหลักสูตร; หลักสูตรมหาบัณฑิต; ศิลปการจัดการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาศิลปการจัดการ สถาบันรัชต์ภาคย์ แบบแผนการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยและพัฒนาประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 ขั้นสำรวจความต้องการของหลักสูตร เครื่องมือวิจัยคือแบบสัมภาษณ์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยสำรวจ ได้แก่

ผู้ประกอบการร้านค้า 15 ราย และนักศึกษา 15 ราย ชั้นที่ 2 การพัฒนาหลักสูตร โดยการประชุมกลุ่มย่อย ผู้เชี่ยวชาญ และผู้บริหารระดับสูงของหน่วยงานภาครัฐและเอกชนจำนวน 16 ราย ชั้นที่ 3 ปรับปรุงหลักสูตร ที่ผ่านการพัฒนา เครื่องมือคือแบบสอบถาม จำนวน 160 ชุด กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาของสถาบันรัชต์ภาคย์ จำนวน 60 ราย ผู้ประกอบการร้านค้า และชุมชนรอบสถาบันรัชต์ภาคย์จำนวน 100 ราย และชั้นที่ 4 เปิดหลักสูตร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสำรวจ แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาศิลปการจัดการ การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพใช้การวิเคราะห์เนื้อหา การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณจากแบบสอบถาม ใช้ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเชื่อมั่น และการทดสอบที่ผลการวิจัยพบว่า โครงสร้างด้านเนื้อหาวิชา ได้แก่ รายวิชาด้านการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ภาษาอังกฤษ การคิดวิเคราะห์อย่างเป็นระบบเพื่อการตัดสินใจ รวมถึงความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการขนาดเล็ก หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาศิลปการจัดการ สถาบันรัชต์ภาคย์ ที่พัฒนาขึ้น ได้รับการรับการรับรองหลักสูตรจาก สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา เมื่อวันที่ 16 มีนาคม 2560 และเปิดหลักสูตรเมื่อภาคการศึกษาของปีการศึกษา 2559

คำสำคัญ: การพัฒนาหลักสูตร; หลักสูตรมหาบัณฑิต; ศิลปะการจัดการ

บทนำ

ศิลปศาสตร์ เป็นสหวิทยาการ การดำรงชีวิตอยู่ได้ เรียกว่า ศิลปศาสตร์ ขอบนิยามนี้มาใช้ คำว่า “ศิลปศาสตร์” นี้กว้าง พอที่จะใช้ถึงศาสตร์อะไรก็ได้ ซึ่งเป็นที่ตั้งแห่งความรู้เพื่ออาชีพ คำว่า ลิปะ ในภาษาบาลี หรือศิลปะในพุทธศาสนา นี้เป็นคำเดียวกัน สำหรับครั้งพุทธกาลโน้นแล้ว คำว่า ลิปะ หรือศิลปะ เป็นความรู้อาชีพเท่านั้น เป็นความรู้เพื่อมนุษย์คนหนึ่งจะใช้เป็นอาชีพได้ ฉะนั้นจึงเรียนศิลปศาสตร์ หรือศิลปศาสตร์กัน เพื่อเป็นผู้สามารถที่จะมีอาชีพได้ (<http://www.baanjomjut.com/library/arts/> ค้นเมื่อ 25 พฤษภาคม 2559)

สถาบันรัชต์ภาคย์ คณะศิลปศาสตร์ สถาบันรัชต์ภาคย์ ได้รับอนุมัติให้จัดตั้งขึ้นในต้นปี พ.ศ.

2546 โดยการรวมหมวดวิชาทั่วไปกับสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ซึ่งเป็นสาขาวิชาที่เปิดสอน เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคม และเพื่อเป็นการพัฒนาศักยภาพในการจัดการเรียนการสอนของสถาบันรัชต์ภาคย์ ให้เจริญก้าวหน้า เป็นสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาที่สมบูรณ์แบบในปีการศึกษา 2551 คณะฯเพิ่มหลักสูตรสาขาศาสตร์แห่งภูมิปัญญาสร้างสรรค์เพื่อการจัดการ (นานาชาติ) และในปีการศึกษา 2556 คณะศิลปศาสตร์ได้เพิ่มหลักสูตรศิลปการจัดการอีกหนึ่งสาขา (<http://arts.rajapark.ac.th/2016/> ค้นเมื่อ 25 พฤษภาคม 2559)

เป็นสถาบันการศึกษาที่มุ่งผลิตบัณฑิตที่มีความสามารถเฉพาะด้านการจัดการ ที่มีปัญญา มี

คุณธรรมนำความรู้ซึ่งนำสังคม มีวัตถุประสงค์เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถในแต่ละสาขา ซึ่ง ได้แก่ สาขาภาษาอังกฤษธุรกิจ สาขาศาสตร์แห่งภูมิปัญญาสร้างสรรค์เพื่อการจัดการ สาขาวิชาศึกษาทั่วไป และสาขาศิลปการจัการ เพื่อตอบสนองความต้องการด้านต่างๆ ของสังคม และช่วยชี้นำสังคมตามความเหมาะสม

ผลกระทบจากสถานการณ์ภายนอกทั้งในด้านการเมืองเศรษฐกิจสังคมและวัฒนธรรมที่เปลี่ยนแปลงไปซึ่งเป็นสภาพแวดล้อมที่ไม่สามารถควบคุมได้จึงจำเป็นต้องพัฒนาหลักสูตรในเชิงรุกที่มีศักยภาพและสามารถปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยการผลิตบุคลากรทางการจัดการที่สามารถนำความรู้ไปประยุกต์ให้เข้ากับลักษณะงานทั้งด้านวิชาการและวิชาชีพด้วยการยึดหลักความรู้และคุณธรรมเป็นปรัชญานำทางเป็นไปตามนโยบายและวิสัยทัศน์ที่มุ่งผลิตบัณฑิตให้มีความรู้ความสามารถทางวิชาการและวิชาชีพที่ทันสมัยพัฒนาจิตสำนึกที่ดีงามด้านคุณธรรมจริยธรรมและการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมเพื่อให้สามารถดำรงชีวิตร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข”

กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงศึกษาธิการ (2552)ได้กำหนดจุดหมายของหลักสูตรไว้ว่าเป็นหลักสูตรที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดีมีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพมีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมอันพึงประสงค์เห็นคุณค่าของตนเองมีวินัยและปฏิบัติตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนายึดหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาศิลปการจัการที่สามารถตอบสนองความต้องการด้านกำลังคนของชาติอย่างเหมาะสมสอดคล้องกับ คณะศิลปศาสตร สถาบันรัชต์ภาคย์
2. เพื่อเปิดหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาศิลปการจัการ สถาบันรัชต์ภาคย์ ให้สำเร็จ

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ทราบแนวทางการพัฒนาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาศิลปการให้สอดคล้องกับ คณะศิลปศาสตร สถาบันรัชต์ภาคย์และสนองตอบความต้องการด้านกำลังคนของชาติอย่างเหมาะสม
2. สามารถเปิด หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาศิลปการให้สอดคล้องกับ คณะศิลปศาสตร สถาบันรัชต์ภาคย์และสนองตอบความต้องการด้านกำลังคนของชาติอย่างเหมาะสม

ขอบเขตการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ขอบเขตทางด้านเนื้อหาได้ทำการศึกษาลักษณะของหลักสูตรที่เป็นไปตามความต้องการด้านกำลังคนของชาติ ของผู้ประกอบการ สถาบันรัชต์ภาคย์ และเป็นไปตามหลักเกณฑ์ของสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (สกอ)

ระเบียบวิธีวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้แบบผสมผสานวิธี (Mix method)ในรูปแบบการวิจัยและพัฒนา (R&D) คณะผู้วิจัยได้กำหนดออกเป็น 4 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 ขั้นวิเคราะห์ปัญหาความต้องการ
มหาบัณฑิตและ หลักสูตรอันพึงประสงค์

ขั้นที่ 2 ขั้นพัฒนาหลักสูตร

ขั้นที่ 3 ขั้นปรับปรุงหลักสูตร

ขั้นที่ 4 ขั้นเปิดหลักสูตร โดยนำหลักสูตรที่
ผ่านการพัฒนาและปรับปรุง มาดำเนินการขอ
อนุมัติจาก สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา
เพื่อเปิดหลักสูตร

เครื่องมือในการจัดเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นที่ 1 ขั้นการสำรวจ เป็นขั้นวิเคราะห์
ปัญหาความต้องการมหาบัณฑิตและ หลักสูตรอัน
พึงประสงค์ โดยการศึกษาจากเอกสารได้แก่ ตำรา
งานวิจัย ระเบียบ เอกสาร แผนพัฒนาเศรษฐกิจ
และสังคมแห่งชาติ โดยใช้แบบตรวจสอบรายการ
(Checklist) เป็นเครื่องมือในการจัดเก็บ ใช้แบบ
สำรวจ เป็นแบบสัมภาษณ์ เพื่อสอบถามนักศึกษา
และผู้ประกอบการรอบสถาบันรัชต์ภาคย์ ต่อความ
คาดหวังต่อมหาบัณฑิต ของผู้ประกอบการ ส่วนนี้
เป็นมาตรฐานวัดความสามารถที่ผู้ตอบประเมิน
ความสามารถและคุณลักษณะรายชื่อก่อน แล้วจึง
ประมวลเป็นความสามารถด้านต่างๆ ข้อเสนอแนะ
ต่อผู้เชี่ยวชาญในการประชุมกลุ่มย่อย สถาบันเพื่อ
พัฒนาหลักสูตรและการจัดการ

ขั้นที่ 2 ขั้นการพัฒนาหลักสูตร โดยการ
ประชุมกลุ่มย่อย ผู้เชี่ยวชาญ และตัวแทน
ผู้ประกอบการ เป็นสังเคราะห์ แนวทางการพัฒนา
หลักสูตร โดยมีเป้าหมายออกแบบเพื่อเป็นไปตาม
ความต้องการของนักศึกษาและผู้ใช้บัณฑิต ในเขต
กรุงเทพฯ และปริมณฑล เครื่องมือสำหรับการ
ประชุมกลุ่ม (เทคนิค focus group) เพื่อกำหนด

กรอบแนวคิดการพัฒนาหลักสูตรประกอบด้วย
ประเด็นต่อไปนี้ ก) คุณลักษณะของมหาบัณฑิตคณะ
ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิตสาขาศิลปการจัดการที่พึง
ประสงค์ ข) การพัฒนา รายวิชา ค) การพัฒนา
กิจกรรมส่งเสริมทักษะชีวิตและบุคลิกภาพ ง) การ
พัฒนาด้านปัจจัยเกื้อหนุนการเรียนการสอน

ขั้นที่ 3 ขั้นปรับปรุงหลักสูตรโดยนำหลักสูตร
ที่ผ่านการพัฒนา โดยผู้เชี่ยวชาญ และตัวแทน
ผู้ประกอบการไปสอบถาม ที่ผ่านการพัฒนา
กลุ่มเป้าหมาย นักศึกษาของสถาบันรัชต์ภาคย์
ผู้ประกอบการร้านค้า และชุมชนรอบสถาบันรัชต์
ภาคย์ เครื่องมือที่ใช้ได้แก่แบบสอบถาม

ขั้นที่ 4 ขั้น เปิดหลักสูตร นำหลักสูตรที่ผ่าน
การพัฒนาและปรับปรุง ไปดำเนินการขออนุมัติจาก
สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา เพื่อเปิด
หลักสูตร เครื่องมือที่ใช้ได้แก่การวิเคราะห์เนื้อหา

เครื่องมือในแต่ละขั้นตอน ทุกชุดผ่านการ
พิจารณาความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และ
ความชัดเจนของข้อคำถาม จากผู้ทรงคุณวุฒิ
ทางด้านการจัดการและการวิจัยและประเมินผล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยใช้การสุ่มแบบ
เจาะจงเนื่องจากเป็นนิสิตปีที่ 2 หลักสูตรศิลปศาสตร
บัณฑิต จำนวน 60 คน ชุมชนรอบสถาบันรัชต์
ภาคย์และผู้ประกอบการในเขตกรุงเทพฯ และ
ปริมณฑล จำนวน 100 ราย โดยเลือก
ผู้ประกอบการที่ให้ความร่วมมือและสอดคล้อง
เหมาะสมและตรงตามวัตถุประสงค์การวิจัย (บุญ
ธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์)

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคือผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้และความเข้าใจในศาสตร์ทางด้านศิลปการจัดการ จำนวน 16 คน ประกอบไปด้วยอาจารย์ที่มีประสบการณ์สอนทางด้านการจัดการ และผู้มีความรู้และเข้าใจในการพัฒนาหลักสูตร ผู้บริหารระดับสูงของหน่วยงานภาครัฐและเอกชน

การทบทวนวรรณกรรม

ทฤษฎีการพัฒนาหลักสูตร

หลักสูตรและการสอน (curriculum & instruction) ไม่สามารถแยกออกจากกันได้เนื่องจากต่างก็มีความสำคัญและเกื้อกูลซึ่งกันและกัน ความสัมพันธ์ของหลักสูตรและการสอนพิจารณาได้จาก การพัฒนาหลักสูตร เป็นวิชาและเนื้อหาวิชาที่จะนำไปสอน ทฤษฎีการพัฒนาหลักสูตรก็จะกล่าวถึงในการเลือกเนื้อหา การจัดการเนื้อหาในระดับชั้นต่างๆ เซเลอร์ (J. Galen Saylor ,1989) กาและอเล็กซานเดอร์ (William M. Alexander) ได้สรุปสูตรทั่วไปสำหรับการพัฒนาหลักสูตรแต่ละวิชาและเนื้อหาสาระ คือ 1) ใช้การพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญในการกำหนดหรือตัดสินใจว่าจะสอนวิชาอะไร 2) ใช้เกณฑ์บางอย่าง ในการเลือกเนื้อหาสำหรับกลุ่มผู้เรียนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง 3) วางแผนวิธีการสอนที่เหมาะสม และใช้วิธีการดังกล่าวเพื่อมุ่งให้ผู้เรียนเกิดความรอบรู้ในเนื้อหาที่เลือกมาเรียน

รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของเคอร์ (John F. Kerr) เสนอรูปแบบการพัฒนาหลักสูตร เรียกว่าเป็น Operational Model มีจุดมุ่งหมายของหลักสูตรได้มาจากแหล่งข้อมูล 3 แหล่ง ได้แก่ 1) ระดับ

พัฒนาการ ความต้องการ และความสนใจของนักเรียน 2) สภาพปัญหา และความต้องการของสังคมที่นักเรียนต้องเผชิญ 3) ธรรมชาติของเนื้อหาวิชาและชนิดของการเรียนรู้

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2537: 67) ได้แบ่งระดับการพัฒนาหลักสูตรของไทยเป็น 3 ระดับ คือ 1) การพัฒนาหลักสูตรระดับชาติ เป็นการพัฒนาหลักสูตรที่มีหลักการจะต้องกระทำในระดับกว้างๆ เพื่อให้ท้องถิ่นสามารถนำไปปรับใช้ได้เหมาะสม 2) การพัฒนาหลักสูตรระดับท้องถิ่น ท้องถิ่นในที่นี้หมายถึง ระดับภาค ระดับจังหวัด และระดับ กลุ่มโรงเรียน เป็นการนำหลักสูตรระดับชาติมาปรับเปลี่ยนเนื้อหาสาระให้มีความสอดคล้องกับท้องถิ่นนั้น 3) การพัฒนาหลักสูตรระดับท้องถิ่น เป็นการพัฒนาหลักสูตรโดยครูผู้สอน

แนวคิดการวิจัยเชิงวิจัยและพัฒนา นวัตกรรมทางการศึกษา

การวิจัยเชิงวิจัยและพัฒนานวัตกรรมทางการศึกษา เป็นการวิจัยเพื่อหาคำตอบเกี่ยวกับคุณภาพและประสิทธิภาพต้นแบบชิ้นงานนวัตกรรมที่พัฒนาขึ้นมาใหม่ เพื่อให้ได้สารสรุป ระบบกระบวนการวิธีการ แนวปฏิบัติและสิ่งประดิษฐ์ที่จะขยายองค์ความรู้ใหม่ทางการศึกษา ก่อนนวัตกรรมการไปใช้ในการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษา (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2556)

ผลการวิจัย

พัฒนาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาศิลปการให้สอดคล้องกับ คณะศิลปศาสตร สถาบันรัชต์ภาคย์และสนองตอบความต้องการ ด้านกำลังคนของชาติอย่างเหมาะสม พบว่า

ก. คุณลักษณะของมหาบัณฑิตคณะศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาศิลปการจัดการที่พึงประสงค์ ควรมีความสามารถในการแสวงหาความรู้ด้วยตัวเอง ให้ทันต่อความเปลี่ยนแปลง ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เทคโนโลยีสารสนเทศ และกระบวนการคิดวิเคราะห์ที่เป็นระบบ รวมถึงการมีความรู้และใช้ความรู้บนพื้นฐานของคุณธรรม

ข. การพัฒนา รายวิชา

จิรัชค วิระสย กล่าวว่า “หลักสูตรนี้เป็นศิลปศาสตร ความชัดเจนอาจจะต้องแตกต่างจากบริหารธุรกิจ และไม่ควรเหมือนรัฐประศาสนศาสตร์ ความที่เป็นสหวิทยาการเป็นความโดดเด่น ของสาขานี้เป็นการรวบรวมเอาศาสตร์ต่างๆ มาใช้บริหารอย่างกลมกลืน ในต่างประเทศ สาขานี้ก็มีผู้เรียนอยู่มากอยู่เหมือนกัน การร่างหลักสูตรนี้จะต้องเข้าใจสถาบัน ในการหาลูกค้า ต้องคำนึงถึงสิ่งนี้เต็มด้วย” ผลการอภิปรายกลุ่มย่อย 22 มีนาคม 2559

จุฑา เทียนไทย กล่าวว่า “สังคมผู้สูงอายุ” เป็นเรื่องที่น่าสนใจ และควรกำหนดให้สอดคล้องต่อการเปลี่ยนแปลง นำมาบรรจุไว้ แต่ก็ควรพิจารณาตามความเหมาะสม และผู้ที่ จะสอนด้วยก็มีความสำคัญและต้องมีคุณสมบัติตรง และหลักสูตร เราต้องการสร้างหลักสูตรศิลปศาสตร ที่มีอยู่ใน

บริหารธุรกิจ และเราไม่ต้องการความซ้ำซ้อนเราก็ควรยกเครื่องใหม่หมดและให้เป็นศิลปศาสตรแท้ๆ ความเป็นเอกภาพ วิชาแกนและวิชาหลักต้องเป็นศิลปศาสตร โลกมันเปลี่ยนเราเองก็ต้องปรับให้เข้าทันยุค ทันสมัย เช่นวิชาการจัดการเชิงกลยุทธ์ เราควรเปลี่ยนเนื้อหาที่เป็นรูปแบบของศิลปการจัดการ” ผลการอภิปรายกลุ่มย่อย 22 มีนาคม 2559

มนตรี วิบูลย์รัตน์ กล่าวว่า “เท่าที่อ่านดูเห็นว่า รายวิชา เหมือนหลักสูตรบริหารธุรกิจฯ เห็นควรให้เพิ่มเติมและเปลี่ยน รายวิชาให้แตกต่างออกไป ส่วนอื่นเห็นว่าดีแล้ว คงไว้ จะร่างหลักสูตร คำถามก็คือว่าลูกค้า อยู่ที่ไหน สิ่งที่แปลกก็คือต่างประเทศอย่างมาลงทุนในประเทศไทย เขาพยายามศึกษา แต่ประเทศไทยกำลังทำอะไรอยู่ ต่างประเทศอยากมาลงทุนในประเทศไทย โดยเฉพาะหลักสูตรมอง ยุทธศาสตร์ แผนประเทศ เมื่อกลับมามองหลักสูตรที่ยื่นขอไปได้มองตรงนี้รีเปล่าก็ขอฝากตรงนี้ได้ แผนตรงนั้นมาจากไหนมาจากสภาพัฒน์ การเขียนหลักสูตรล้อประเด็นนี้ยังสกอ.ก็ให้ หลักสูตรควรประกอบไปด้วย Politic, Economic ,Couture และเห็นด้วยกับท่านอาจารย์ ท่านอื่นที่ตอนนี้เป็นอาเซียน การที่ต้องเรียนรู้วัฒนธรรมของแต่ละประเทศก็มีความสำคัญ ยกตัวอย่างเช่นกับอิรักสัน ระหว่างยุโรปกับญี่ปุ่น ที่เข้ากันไม่ได้ ตรงนี้เป็นสิ่งที่ควรนำมาศึกษาและบรรจุลงในหลักสูตรนี้” ผลการอภิปรายกลุ่มย่อย 22 มีนาคม 2559

วรรณธนาพล หิรัญบุรณะ กล่าวว่า “การบริหาร ภาครัฐและภาคเอกชน ความเปลี่ยนแปลงในโลกปัจจุบันมากมาย ประเทศไทยควรนำศาสตร์

ของพระราชามาใช้จะเหมาะสมกับยุคสมัย เป็นสิ่งที่เหมาะสมกับยุคนี้มากที่สุดแล้ว” สัมภาษณ์ เมื่อ 24 กุมภาพันธ์ 2559

ค. การพัฒนากิจกรรมส่งเสริมทักษะชีวิต และบุคลิกภาพ

ธรรมรักษ์ กาญจนสิริรัฐ กล่าวว่า “ผมขอให้เพิ่มเติม รายวิชาที่กล่าวถึงการบริหารในยุคนี้ที่มีการบริหารที่ต้องคำนึงถึง ความแตกต่างในด้าน ภาษา วัฒนธรรม ค่านิยม วิถีชีวิต ของพลเมืองของประเทศอื่นๆ มันเป็นเรื่องของ “ครู” ต้องเอามนุษย์เป็นศูนย์กลาง เป็นองค์รวม และศิลปะการจัดการของคน การเปลี่ยนแปลงมีในส่วนของเศรษฐกิจ สังคม การเมือง มีควรวินิจฉัยที่เกี่ยวกับผู้นำการเปลี่ยนแปลง ในภูมิภาคนี้หลังจากการเปิดประชาคมอาเซียน ซึ่งผมขอเรียก “การจัดการพหุวัฒนธรรม” ที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งในยุคปัจจุบัน เป็นการปรับเปลี่ยนรายวิชาที่เหมาะสมกับความเปลี่ยนแปลงในยุคปัจจุบัน ต้องมีการจัดการร่วมกัน นี้แหละ ศิลปะการจัดการในทุกมิติ และที่น่าสนใจอยู่ในขณะนี้คือการจัดการสังคมผู้สูงวัย” ผลการอภิปราย กลุ่มย่อย 22 มีนาคม 2559

ง. การพัฒนาด้านปัจจัยเกื้อหนุนการเรียนการสอน

ปิยะดี ประเสริฐสม “หลักสูตรของสถาบัน ควรมีการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการเรียนการสอน เช่น การถ่ายทอดการบรรยายผ่านช่องทางต่างๆ เพราะ ยุคนี้การสื่อสารสามารถพูดคุยและเห็นหน้าตากันได้และค่าใช้จ่ายไม่สูง ไม่ต้องลงทุนมากเหมือนแต่ก่อนแล้ว” สัมภาษณ์ 15 มกราคม 2559

ความต้องการลักษณะบัณฑิตสายวิชา ศิลปศาสตร์

ลักษณะบัณฑิตสายวิชาศิลปศาสตร์ ที่ผู้ใช้บัณฑิตให้ความสำคัญฝากไว้กับการพัฒนาหลักสูตรของสถาบันเพื่อสร้างมหาบัณฑิตที่มีคุณภาพ มีดังนี้ลำดับที่ 1 ความรู้ความสามารถในกระบวนการแสวงหาความรู้การปฏิบัติงาน ลำดับที่ 2 ความสามารถทางการคิดวิเคราะห์เพื่อการตัดสินใจ ลำดับที่ 3 ความสามารถทางคอมพิวเตอร์เพื่อการปฏิบัติงาน ลำดับที่ 4 ความสามารถทางคอมพิวเตอร์เพื่อการแสวงหาความรู้ในการสืบค้น (Internet) ลำดับที่ 5

ความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่อการทำงาน ลำดับที่ 6 ความรู้ความสามารถทางวิชาการ ลำดับที่ 7 คุณธรรม จริยธรรม และลำดับที่ 8 คุณลักษณะด้านบุคลิกภาพ

ความคาดหวังต่อมหาบัณฑิตของผู้ใช้บัณฑิต ให้เหตุผลในการให้ความสำคัญ ดังนี้

1. ความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงาน แม้ว่ามหาบัณฑิตในปัจจุบันมีความรู้ความสามารถทางวิชาการ แต่หากไม่สามารถนำมาปฏิบัติงานได้จริง ก็จะไม่มีความหมายเท่าที่ควร สิ่งที่เราเรียนมาอาจจะไม่ได้ใช้ทั้งหมด ต้องอาศัยการเรียนรู้ ศึกษา และฝึกฝนเพิ่มเติม ในบางสายงานไม่ได้กำหนดคุณสมบัติทางการศึกษาว่าต้องจบสายวิชาใด แต่ขึ้นอยู่กับตัวบัณฑิตว่ามีความพร้อมในการปฏิบัติงานมากแค่ไหน มีความรับผิดชอบกับงานมากน้อยเพียงใด และมีความสนใจในวิชาชีพนี้ ผู้ประกอบการจึงคาดหวังว่าเมื่อรับพนักงานเข้ามาแล้ว จะสามารถทำงานให้กับบริษัทได้อย่างมี

ประสิทธิภาพเต็มที่ โดยใช้เวลาในการฝึกหัดงานไม่นานมากนัก เข้าใจและเริ่มทำงานได้โดยเร็ว หากผลงานมีประสิทธิภาพเป็นที่เล็งเห็นของผู้บังคับบัญชา ก็จะมีผลทำให้ก้าวหน้าในอาชีพการงาน เช่น หากบัณฑิตมีความสามารถทางคอมพิวเตอร์และสามารถปฏิบัติงานได้ดี ก็สามารถทำในอาชีพที่ไม่ใช่ทางสายวิชาที่ตนจบ

2. ความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารปัจจุบัน มีบริษัทลงทุนต่างชาติเข้ามาตั้งในประเทศไทยมากมาย และมีชาวต่างชาติเข้ามาทำงานในองค์กรใหญ่ๆ หลายองค์กร เป็นหัวหน้างาน หรือที่ปรึกษา ดังนั้นหากบัณฑิตสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างมีคุณภาพ มีทัศนวิสัยที่กว้างไกล จะไม่ทำให้เกิดความเข้าใจผิดในการทำงาน นอกจากนี้ ความรู้ในปัจจุบันมีเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ความสามารถทางด้านภาษา เสริมสร้างความใฝ่รู้ชวนขยายความรู้จากต่างประเทศ จะช่วยผลักดันให้มหัศจรรย์หาความรู้ใหม่ๆ อยู่เสมอ ทั้งจากหนังสือวิชาการต่างๆ สารคดีต่างประเทศ และอินเทอร์เน็ต

3. ความสามารถทางคอมพิวเตอร์เพื่อการปฏิบัติงานคอมพิวเตอร์มีส่วนในงานด้านสำนักงานมากขึ้น เช่นการทำเอกสาร การคำนวณ การจัดเก็บข้อมูลความสามารถทางคอมพิวเตอร์จึงกลายมาเป็นอีกหนึ่งปัจจัยในการคัดเลือกบุคคลเข้าทำงานอย่างน้อยหากมีความรู้พื้นฐานมาบ้างก็สามารถฝึกฝนเพื่อเพิ่มความชำนาญในสายงานนั้นๆ ได้ ในด้านเฉพาะเจาะจงอื่นๆ เช่นการทำสื่อสารสนเทศ การนำเสนอผลงาน การมีความสามารถทาง

คอมพิวเตอร์ ใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยจะแสดงให้เห็นถึงความหวังประสิทธิภาพการทำงานของมหัศจรรย์คิดว่าเป็นคนทันสมัย

กรอบแนวคิดหลักสูตร และการนำหลักสูตรไปใช้เป็นขั้นตอนสุดท้ายของการวิจัยนี้ ได้จากการพิจารณาอย่างจริงจัง ตามระเบียบวิธีการของเทคนิคการประชุมคณะผู้ทรงคุณวุฒิ โดยผู้วิจัยนำเสนอผลการ เมื่อวันที่ 22 มีนาคม 2559 โดยมีความคิดเห็นดังนี้

จากการอภิปรายกลุ่มย่อยทำการพิจารณาในประเด็นเฉพาะของหลักสูตรตามการนัดหมายภายในกลุ่มได้กำหนดทิศทางหลักสูตรแยกสาระสำคัญออกเป็นส่วนๆ ดังนี้

ส่วนที่ 1 มีการกำหนดวิชาทางด้านบริหารธุรกิจในสัดส่วน 30% ประกอบไปด้วยวิชาแนวคิดและทฤษฎีการจัดการ (Concepts and Theories of Management) ทฤษฎีองค์กรและการจัดการ(Organization and Management –Theories)

ส่วนที่ 2 มีการกำหนดวิชาทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ในสัดส่วน 30% ประกอบไปด้วยวิชาการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารองค์กรสมัยใหม่ (Development for Modern Executive Competencies) การพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารองค์กรสมัยใหม่ (Development for Modern Executive Competencies)

ส่วนที่ 3 มีการกำหนดวิชาที่จำเป็นในการบริหารจัดการในยุคปัจจุบันในสัดส่วน 40% ประกอบไปด้วย การจัดการทรัพยากรมนุษย์ (Human Resources Management) นวัตกรรมจัดการสำหรับผู้ประกอบการ (Innovation Management for Entrepreneurship), กลยุทธ์การตลาดยุคดิจิทัล

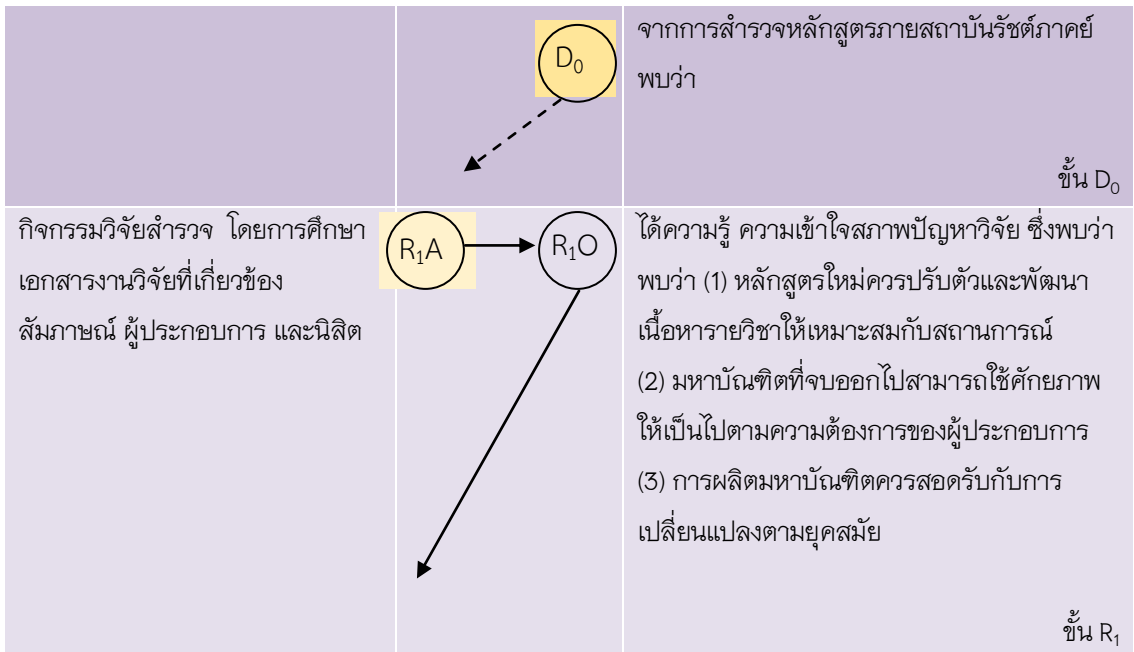
(Digital Marketing Strategy)การจัดการพหุวัฒนธรรม (Multi-culture Management) ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Research Methodology for Social Science)

สรุปรวมผลการพิจารณาสรุปสาระสำคัญของกรอบแนวคิดหลักสูตร โดยมหำบัณฑิตศิลปศาสตร์ สาขาศิลปการจัดการที่พึงประสงค์ต้องมีความรู้ความสามารถทางวิชาการ ด้านวิจัยสามารถประยุกต์ได้ถูกต้อง เหมาะสม มีความคิดสร้างสรรค์ที่เกิดประโยชน์ต่อตนเองและสังคมมีทักษะในการทำงาน และการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์มีทักษะด้านภาษาและความเข้าใจพหุวัฒนธรรมในภูมิภาค

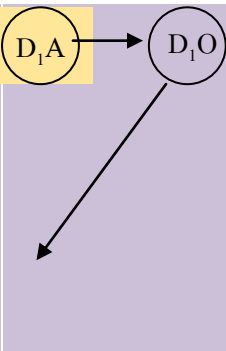
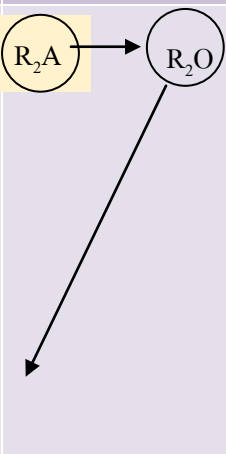
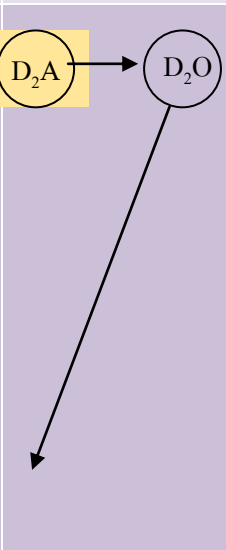
เอเชียมีคุณธรรมจริยธรรมพร้อมเป็นแบบอย่างแก่เยาวชนในสังคม

การสร้างกรอบแนวคิดในการพัฒนาหลักสูตร

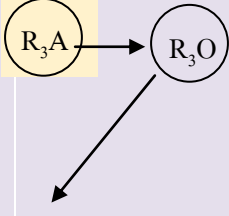
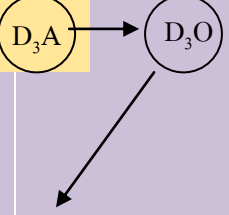
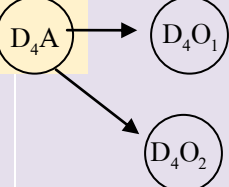
กรอบตัวแบบขั้นตอนของการวิจัยและพัฒนาการหลักสูตรและแนวทางการนำหลักสูตรไปใช้ (RA = Research Activity; RO = Research Outcome; DA = Development Activity; DO = Development Outcome; ตัวเลข = ลำดับที่; ลูกศร = นำไปสู่)

ภาพที่ 1.2 (ต่อ)

<p>กิจกรรมการพัฒนาความชัดเจนของความต้องการโดยการเอามาพิจารณาเชิงเหตุผลหาน้ำหนักในการส่งผลต่อการออกแบบหลักสูตรศิลปศาสตร สาขาศิลปการจัดการ</p>		<p>ได้ความที่ชัดเจน เพื่อนำมาเป็นเป้าหมายในการออกแบบหลักสูตร เรียกว่า ตัวแปรพัฒนาการ (Development Variable) คือ การพัฒนาหลักสูตรตาม เกณฑ์มาตรฐานของ สกอ. และผู้ใช้มหาวิทยาลัย</p> <p style="text-align: right;">ชั้น D₁</p>
<p>กิจกรรมวิจัยค้นคว้า โดยการอภิปรายกลุ่มย่อย ทดลองสร้างรูปแบบของหลักสูตร การพัฒนาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาศิลปการจัดการ วิจัยและพัฒนา เรียกว่า ตัวแปรกระทำการ (Treatment Variable)</p>		<p>ได้ผลจากการเก็บข้อมูลและข้อเสนอแนะ รูปแบบและวิธีเพื่อพัฒนาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาศิลปการจัดการ ซึ่งมีขั้นตอนพอสังเขป คือ (1) ออกแบบหลักสูตร (2) กระบวนการร่างหลักสูตร (3) วิชาพจนานุกรมหลักสูตร (4) ปรับปรุงหลักสูตรและยื่นขอเปิดหลักสูตรตามเกณฑ์ของ สกอ.</p> <p style="text-align: right;">ชั้น R₂</p>
<p>กิจกรรมพัฒนาสังเคราะห์ข้อมูลและความต้องการโดย</p>		<p>ได้รูปแบบหลักสูตรจากข้อมูลการสำรวจและคำแนะนำจากผู้ทรงคุณวุฒิจากการสัมภาษณ์ อภิปรายกลุ่มย่อย รูปแบบ “หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาศิลปการจัดการ” ซึ่งมีหน่วยระบบดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) การสำรวจข้อมูลจากความต้องการใช้มหาวิทยาลัย 2) พัฒนาหลักสูตร 3) ปรับปรุงหลักสูตร <p style="text-align: right;">ชั้น D₂</p>

ภาพที่ 1.2 (ต่อ)

<p>กิจกรรมพัฒนาและปรับปรุง หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาศิลปการจัดการ นำสู่การวิ พากษ์ณ์หลักสูตร</p>		<p>ได้ข้อสรุป ในการดำเนินการจัดทำหลักสูตร ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาศิลปการจัดการ</p> <p style="text-align: right;">ชั้น R₃</p>
<p>กิจกรรมการดำเนินการจัดทำ หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาศิลปการจัดการ “ให้ได้ มาตรฐาน เกณฑ์ ของ สกอ.”</p>		<p>ได้ เล่มหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขา ศิลปการจัดการ เพื่อเสนอสภาสถาบันรัชต์ภาคย์ เพื่อขออนุญาตเปิดหลักสูตร จาก สกอ.ตาม ขั้นตอน</p> <p style="text-align: right;">ชั้น D₃</p>
<p>หลักสูตรผ่านการอนุมัติจาก สกอ.</p>		<p>นำหลักสูตรผ่านการอนุมัติจาก สกอ. มา ดำเนินการจัดการเรียน การสอน</p> <p style="text-align: right;">ชั้น D₄</p>

ที่มา: อธิบายขั้นตอนในการวิจัยและพัฒนาหลักสูตรดัดแปลงจาก เฉลียว บุรีรักษ์ดี, 2544

นำกรอบแนวคิดที่ได้พัฒนาเปิดหลักสูตร

ในการหลักสูตรมีความสำคัญต่อการจัดการศึกษา ซึ่งลักษณะการจัดการศึกษา ของไทยทุกประเภทและระดับการศึกษาในระบบต่างก็มีหลักสูตรใช้เป็นหลักสำหรับจัดการศึกษา เพื่อพัฒนาผู้เรียนอย่างมีทิศทางตามเจตนารมณ์ของหลักสูตร และแผนพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจแห่งชาติ มีเนื้อหาสาระและกิจกรรมต่างๆ สำหรับใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน โดยประสบการณ์การเรียนรู้ ตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตรได้มาจากผู้ทรงคุณวุฒิในการออกแบบหลักสูตร ที่กำหนดไว้ มีรูปแบบหลักสูตรของ

หลักสูตร ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาศิลปการจัดการ มีการจัดโครงสร้างเนื้อหาสาระเป็นหมวดหมู่ในลักษณะหมวดวิชาเสริมพื้นฐาน 6 หน่วยกิต (ไม่นับหน่วยกิต) หมวดวิชาบังคับ 9 หน่วยกิต หมวดวิชาเฉพาะ 12 หน่วยกิต หมวดวิชาเลือก 3 หน่วยกิต วิทยานิพนธ์ 12 หน่วยกิต

หลักสูตรใหม่มีขั้นตอนดังนี้

1. พัฒนาหลักสูตรใหม่ควรสอดคล้องกับ ยุทธศาสตร์ชาติ ทิศทางและแนวโน้มความต้องการกำลังคนในอนาคต ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2558

2. หลักสูตรต้องผ่านการกลั่นกรองหลักสูตรของสถาบัน และสภาวิชาการ ก่อนนำเสนอสภาสถาบันพิจารณา

3. หลักสูตรต้องมีมาตรฐานตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรแต่ละระดับ และมาตรฐานคุณวุฒิระดับสาขา

4. หลักสูตรต้องมีศักยภาพและความพร้อมในการเปิดหลักสูตรทั้งในด้านผู้รับผิดชอบหลักสูตร และอาจารย์ประจำหลักสูตร ทรัพยากรสนับสนุนการเรียนการสอน และปัจจัยอื่นๆ

5. คณะต้องเสนอโครงการวิจัยศึกษาความเป็นไปได้ในการเปิดสอนหลักสูตร การดำเนินการเสนอแบบขอเปิดหลักสูตรใหม่ และแบบเสนอชื่อคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตร ซึ่งประกอบด้วย อาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร 5 คน ผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญในสาขา/สาขาวิชานั้นๆ ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกอย่างน้อย 2 คน

6. เมื่อได้รับอนุมัติจากสภาตามข้อ 1.5 แล้ว คณะกรรมการพัฒนาหลักสูตรแต่ละหลักสูตรต้องทำรายละเอียดของหลักสูตร รายละเอียดของรายวิชา และรายละเอียดของประสบการณ์ภาคสนาม (ถ้ามี) ให้ชัดเจน ถูกต้อง สมบูรณ์ โดยครอบคลุมหัวข้อต่างๆ ตามแบบ มคอ. 2 และแบบรายงานข้อมูลหลักสูตร มคอ.02 รวมทั้งรายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิภายในและผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกเพื่อแต่งตั้งเป็นคณะอนุกรรมการกลั่นกรองหลักสูตร เสนอตามหลักเกณฑ์เพื่อเข้ากระบวนการพิจารณา

7. คณะกรรมการกลั่นกรองหลักสูตรวิพากษ์พิจารณาการกลั่นกรองหลักสูตร พร้อมทั้งตรวจสอบความถูกต้องตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร

ระดับอุดมศึกษา รวมทั้งตรวจสอบความถูกต้องของรูปแบบการพิมพ์ เนื้อหา และคำอธิบายรายวิชา ก่อนนำเสนอสภาวิชาการพิจารณา

8. นำเสนอสภาวิชาการจะทำหน้าที่พิจารณาตรวจสอบรายละเอียดหลักสูตร เพื่อเสนอต่อสภาสถาบัน

9. ฝ่ายวิชาการและงานทะเบียนจะส่งหลักสูตรที่ได้รับอนุมัติยื่นเสนอต่อ

อภิปรายผล

1. **พัฒนาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาศิลปการให้สอดคล้องกับ คณะศิลปศาสตร สถาบันรัชต์ภาคย์และสนองตอบความต้องการด้านกำลังคนของชาติอย่างเหมาะสม** พบว่า (ก)คุณลักษณะของมหาบัณฑิต คณะศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาศิลปการจัดการที่พึงประสงค์ (ข) การพัฒนา รายวิชา หลักสูตรนี้เป็น ศิลปศาสตร ความชัดเจน และไม่ควรเหมือนรัฐประศาสนศาสตร์ ความที่เป็น สหวิทยาการ ควรจะกำหนดให้สอดคล้องต่อการเปลี่ยนแปลง ให้เป็นศิลปศาสตรแท้ๆ มีความเป็นเอกภาพ วิชาแกนและวิชาหลักต้องเป็นศิลปศาสตร หลักสูตรควรประกอบไปด้วย Politic, Economic ,Couture ต้องเรียนรู้วัฒนธรรมของแต่ละประเทศ ควรนำศาสตร์ของพระราชามาใช้จะเหมาะสมกับยุคสมัย (ค) การพัฒนากิจกรรมส่งเสริมทักษะชีวิตและบุคลิกภาพ การบริหารในยุคนี้ที่มีการบริหารที่ต้องคำนึงถึงความแตกต่างในด้าน ภาษา วัฒนธรรม ค่านิยม วิถีชีวิต ของพลเมืองของประเทศอื่นๆ ต้องเอามนุษย์เป็นศูนย์กลาง เป็นองค์รวม และศิลปการจัดการ

ของคน ในการเปลี่ยนแปลงนของเศรษฐกิจ สังคม การเมือง (ง) การพัฒนาด้านปัจจัยเกื้อหนุนการเรียนการสอนการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการเรียนการสอน เช่น การถ่ายทอดการบรรยายผ่านช่องทางต่างๆ สอดคล้องกับ วันวิสาข์ แก้วสมบูรณ์ (2556: ออนไลน์) ที่กล่าวว่าเหตุจูงใจที่ทำให้ผลิตเข้าศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษานั้นมีปัจจัยด้านต่างๆ หลายด้าน (1) ปัจจัยด้านความครบถ้วนสมบูรณ์ของสถาบันการศึกษา ได้แก่ มหาวิทยาลัยมีหลักสูตรการเรียนการสอนตรงตามความต้องการของนักศึกษา มีอุปกรณ์การสอนที่ทันสมัย เป็นมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียง มีอาจารย์สอนที่มีชื่อเสียง และมีคุณภาพ มีการทดลองปฏิบัติงานในสถานการณ์จริง และมีความสะดวกสบายของห้องเรียนและสวัสดิการของห้องอเนกประสงค์ต่างๆ ความต้องการลักษณะบัณฑิตสายวิชาศิลปศาสตร์ ลักษณะบัณฑิตสายวิชาศิลปศาสตร์ ที่ผู้ใช้บัณฑิตให้ความสำคัญฝากไว้กับการพัฒนาหลักสูตรของสถาบันเพื่อสร้างมหาบัณฑิตที่มีคุณภาพ มีดังนี้ ลำดับที่ 1 ความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงาน ลำดับที่ 2 ความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารลำดับที่ 3 ความสามารถทางคอมพิวเตอร์เพื่อการปฏิบัติงานลำดับที่ 4 ความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานลำดับที่ 5 ความรู้ความสามารถทางวิชาการลำดับที่ 6 ความสามารถทางคอมพิวเตอร์เพื่อการสื่อสาร (Internet)ลำดับที่ 7 คุณลักษณะด้านบุคลิกภาพ

สาระสำคัญมีการกำหนดวิชาทางด้านบริหารธุรกิจในส่วน 30% กำหนดวิชาทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ในสัดส่วน 30% กำหนดวิชาที่

จำเป็นในการบริหารจัดการในยุคปัจจุบันในส่วน 40%) และมหาบัณฑิตศิลปศาสตร์ สาขาศิลปการจัดการที่พึงประสงค์ต้องมีความรู้ความสามารถทางวิชาการ ด้านวิจัยสามารถประยุกต์ได้ถูกต้องเหมาะสม มีความคิดสร้างสรรค์ที่เกิดประโยชน์ต่อตนเองและสังคมมีทักษะในการทำงาน และการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์มีทักษะด้านภาษาและความเข้าใจพหุวัฒนธรรมในภูมิภาคเอเชียมีคุณธรรมจริยธรรมพร้อมเป็นแบบอย่างแก่เยาวชนในสังคม

2. เพื่อสร้างกรอบแนวคิดในการพัฒนาหลักสูตรและแนวทางการนำหลักสูตรไปใช้ จากผลการสำรวจความต้องการของนิสิต และความเห็นจากผู้ทรงคุณวุฒิ

กรอบตัวแบบขั้นตอนของการวิจัยและพัฒนาการหลักสูตรและแนวทางการนำหลักสูตรไปใช้ ประกอบไปด้วย ได้ความรู้ ความเข้าใจสภาพปัญหาวิจัยได้ความที่ชัดเจน เพื่อนำมาเป็นเป้าหมายในการออกแบบหลักสูตร งานวิจัยและพัฒนา ได้ผลจากการเก็บข้อมูลและข้อเสนอแนะรูปแบบและวิธีเพื่อพัฒนาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาศิลปการจัดการ ซึ่งมีขั้นตอนพอสังเขป คือ (1) ออกแบบหลักสูตร (2) กระบวนการร่างหลักสูตร (3) วิพากษ์หลักสูตร (4) ปรับปรุงหลักสูตรและยื่นขอเปิดหลักสูตรตามเกณฑ์ของสกอ. นำกรอบแนวคิดที่ได้พัฒนาเปิดหลักสูตร มีการจัดโครงสร้างเนื้อหาสาระ ขั้นตอน เริ่มจากการพัฒนาหลักสูตรใหม่ควรสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ และกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา แห่งชาติ เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับ

บัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2558 ผ่านการกลั่นกรองหลักสูตรของสถาบัน และสภาวิชาการ ก่อนนำเสนอสภาสถาบันพิจารณา ส่งหลักสูตรที่ได้รับอนุมัติยื่นเสนอต่อ สกอ.

3) นำกรอบแนวคิดที่ได้พัฒนาเปิดหลักสูตร

หลักสูตรมีความสำคัญต่อการจัดการศึกษา ซึ่งลักษณะการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียนอย่างมีทิศทางตามเจตนารมณ์ของหลักสูตรและสอดคล้องกับแผนพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจแห่งชาติ มีเนื้อหาสาระและกิจกรรมต่างๆ สำหรับใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน โดยประสบการณ์การเรียนรู้ ตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตรได้มาจากผู้ทรงคุณวุฒิในการออกแบบหลักสูตร สอดคล้องกับ ทศนิยม บัญญัติ (2551: 11) ได้สรุปการพัฒนาหลักสูตรจากการรวบรวมนักวิชาการที่ให้ความหมายการพัฒนาหลักสูตรไว้ว่า (1) การสร้างหลักสูตร หรือ ร่างวางแผนหลักสูตร หรือ การทำหลักสูตรขึ้นมาใหม่จากภาวะที่ไม่ภาวะที่ไม่เคยมีหลักสูตรนี้อยู่เลย (2) การปรับปรุงหลักสูตร (Curriculum development) หรือ การทบทวนหลักสูตร (curriculum revision) ที่มีอยู่ก่อนแล้วให้ดีขึ้น กระบวนการพัฒนาหลักสูตรของ ทศนิยม บัญญัติ และคณะ ซึ่งได้กล่าวถึงขั้นตอนและวิธีการเชิงบรรยาย เพื่อให้เข้าใจง่ายผู้รวบรวมกระบวนการพัฒนาหลักสูตรเป็น 5 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 1 ศึกษาข้อมูลพื้นฐานที่คาดว่าจะเกี่ยวข้องในหลายๆ ขั้นที่ 2 ต่อจากนั้นจึงดำเนินการร่างหลักสูตร ขั้นที่ 3 ประเมินผลระบบการร่างหลักสูตร ขั้นที่ 4 การใช้หลักสูตร ซึ่งเป็นกระบวนการที่สำคัญเป็น

ขั้นตอนของการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนเพื่อให้เกิดการใช้หลักสูตรมีประสิทธิภาพ และผลลัพธ์ขั้นที่ 5 การประเมินผลสัมฤทธิ์ของหลักสูตร ซึ่งอาจจะต้องมีการประเมินทันที เช่น ความพึงพอใจของผู้ใช้ผลผลิตของหลักสูตรประเมินผลกระทบที่มีต่อสังคม โดยต้องคำนึงถึงกระบวนการจัดการเรียนการสอนด้วย เพราะการออกแบบแผนการสอนเป้าหมายก็เพื่อให้เป็นไปตามความต้องการของสังคม ผู้ใช้มหาบัณฑิต สถาบันการศึกษาที่เป็นเจ้าของหลักสูตร และตัวผู้ศึกษาเอง ต้องมีการประเมินและปรับปรุงหลักสูตรตลอดเวลา สอดคล้องกับ กฤษมณฑ์ วัฒนาณรงค์(2557) ระบุว่า “เมื่อทำการผลิตชุดการสอนขึ้นมาแล้ว ผู้ผลิตต้องทำการประเมินชุดการสอนที่ผลิตขึ้นมาก่อนที่จะนำไปใช้ การหาประสิทธิภาพของชุดการสอนหมายถึง การประเมินชุดการสอนด้วยการนำชุดการสอนไปหาประสิทธิภาพด้วย กระบวนการเชิงพินิจ (Rational Approach) และกระบวนการเชิงประจักษ์ (Empirical Approach) ในกระบวนการเชิงพินิจนั้น อาจมีการดำเนินการเป็นระยะๆ โดยใช้คณะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ประเมินตามดุลพินิจ เป็นไปตามขั้นตอนของกระบวนการผลิตชุดการสอน เมื่อผลิตชุดการสอนออกมาสำเร็จแล้ว จะมีการนำไปทดลองใช้เป็นกระบวนการหาประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข แล้วจึงนำไปใช้ต่อไป

ข้อเสนอแนะเพื่อพัฒนาหลักสูตร

หลักสูตรศิลปการจัดการมหาบัณฑิต สาขา ศิลปะการจัดการ เพื่อเป็นที่รู้จักในระดับสถาบัน ควรเน้นแนะแนวกับกลุ่มนักศึกษาที่จะสำเร็จ

การศึกษาระดับปริญญาตรีให้มากขึ้น เพราะกลุ่ม ระดับมหาวิทยาลัย
ตัวอย่างนักศึกษาที่มีอิทธิพลต่อการจัดการศึกษาใน

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- กฤษมันต์ วัฒนางนรงค์. (2557). *นวัตกรรมและเทคโนโลยีเทคนิคศึกษา*. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์ผลิตตำราเรียน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2556, มกราคม-มิถุนายน). การวิจัยเชิงวิจัยและพัฒนานวัตกรรมทางการศึกษา “การทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอน.” *วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย*, 5(1): 7-19.
- เฉลียว บุรีภักดี. (2544). *หลักการพัฒนาและการสร้างยุทธศาสตร์การพัฒนา*. เพชรบุรี: สถาบันราชภัฏเพชรบุรี.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2537). *กระบวนการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วันวิสาข์ แก้วสมบูรณ์. (2556). *เหตุจูงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา*. บทความวิชาการ (ระบบออนไลน์). แหล่งที่มา www.tsu.ac.th/grad/report/files/06044949200949..doc (8 พฤศจิกายน 2558).
- ทัศนีย์ บุญเต็ม. (2551). *การสร้างหลักสูตร*. สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- Saylor, J. Galen and Willia M. Alexander. (1989). *Planning Curriculum for School* (3rd ed.). New York: Holt.